

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

10 DÉCEMBRE 1952.

10 DECEMBER 1952.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 30 juin 1951
relative au traitement des instituteurs.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 30 Juni 1951
betreffende de wedde van de onderwijzers.

DEVELOPPEMENTS

TOELICHTING

MESDAMES, MESSIEURS,

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

En déposant le projet de loi qui devait donner naissance à la loi du 30 juin 1951 relative au traitement des instituteurs, M. Harmel, Ministre de l'Instruction Publique, annonçait son intention d'apporter « une réforme importante dans la législation, dans le sens de l'uniformisation des barèmes de la fonction d'instituteur ».

On pouvait lire d'ailleurs dans l'exposé des motifs de ce projet de loi :

« Le gouvernement estime qu'à l'occasion du relèvement du barème des instituteurs, une nouvelle étape doit être franchie vers l'équivalence qui, dans un régime barémique bien ordonné, doit exister entre les rétributions correspondant à des fonctions identiques

» C'est pourquoi, le projet de loi, rompant avec les dispositions actuelles qui fixent le traitement minimum et laissent aux communes la faculté de le compléter par l'octroi de suppléments de traitement entièrement à leur charge, prévoit trois barèmes, obligatoires pour l'ensemble des Communes » (Doc. Chambre — 280 — 1950-1951).

Soulignons tout d'abord qu'indépendamment de cette nouvelle et grave atteinte au principe de l'autonomie communale, la loi du 30 juin 1951 n'a pas réussi à adapter exactement le statut des agents communaux et provinciaux à celui des fonctionnaires de l'Etat. Le Ministre de l'Intérieur a dû reconnaître que c'était une impossibilité.

De son côté, le Ministre de l'Instruction Publique a créé une commission mixte chargée de mettre au point le problème des rémunérations. Au stade actuel de ses travaux, cette Commission est arrivée aux conclusions suivantes :

Toen hij het wetsontwerp indiende, waaruit de wet van 30 Juni 1951 moest ontstaan, betreffende de wedde van de onderwijzers, verklaarde de heer Harmel, Minister van Openbaar Onderwijs, dat het zijn bedoeling was te komen tot « een belangrijke hervorming van de wetgeving, in de zin van een eenmaking der aan het onderwijzersambt verbonden weddeschalen ».

In de memorie van toelichting van dit wetsontwerp stond trouwens het volgende te lezen :

« De Regering is van mening dat, ter gelegenheid van de opvoering der weddeschaal voor de onderwijzers, een nieuwe etappe dient afgelegd naar de gelijkwaardigheid die, in een goed geordend weddestelsel, moet bestaan tussen de bezoldigingen die aan identieke ambten verbonden zijn

» Daarom breekt het onderhavige wetsontwerp met de huidige bepalingen, waarbij de minimumwedde is vastgesteld en waarbij aan de gemeenten het recht wordt gelaten ze aan te vullen door het toekennen van een uitsluitend te hunnen laste vallende bijwedde, en voorziet het drie weddeschalen waarvan de toepassing voor alle gemeenten samen verplicht gesteld wordt » (Stuk Kamer n° 280, 1950-1951).

Wij wensen er eerst en vooral op te wijzen dat, afgezien van deze nieuwe en ernstige inbreuk op het beginsel van de gemeentelijke autonomie, de wet van 30 Juni 1951 er niet in geslaagd is het statuut der gemeentelijke en provinciale beambten volledig aan te passen aan dat van het Rijkspersoneel. De Minister van Binnenlandse Zaken heeft moeten toegeven dat zulks onmogelijk was.

Van zijn kant heeft de Minister van Openbaar Onderwijs een gemengde Commissie opgericht, die er mede belast is het vraagstuk van de bezoldigingen te regelen. In het huidige stadium van haar werkzaamheden, is deze Commissie tot de volgende conclusies gekomen :

G.

1° Le coefficient d'augmentation des barèmes du personnel administratif est supérieur à celui du personnel enseignant.

2° En ce qui concerne spécialement la situation des chefs d'école, les grandes communes appliquaient, avant l'entrée en vigueur de la loi du 30 juin 1951, le principe de l'uniformité du supplément de direction, afin d'éviter les perturbations qu'occasionnent, dans l'organisation de l'enseignement, les changements des titulaires des fonctions directoriales.

3° Dans le cadre de la loi nouvelle, il n'est possible d'obtenir cette uniformité qu'en admettant l'indemnité pour la direction de cours accessoires.

Il ressort de ces constatations que les rémunérations du personnel enseignant des écoles primaires communales sont « en retard d'une péréquation » sur celles des agents de l'Etat et des autres agents communaux et que, d'autre part, l'égalisation « par le bas » des barèmes a causé aux chefs d'école des grandes agglomérations un préjudice considérable.

Il n'est pas nécessaire de reprendre tous les arguments invoqués par les administrateurs de nos grandes cités pour justifier le barème qui doit être attribué aux membres du corps enseignant qui assument la lourde charge de diriger des écoles primaires parfois aussi importantes que certains établissements d'enseignement moyen.

Il convient de rappeler également que, dans les grandes villes, l'instituteur avait, à la fin de sa carrière, une rémunération qui représentait la moyenne du traitement du chef de bureau et de celui de sous-chef de bureau. Quant au chef d'école, son traitement était égal à la moyenne de celui du chef de division et du chef de bureau.

Il n'est pas douteux que les nouveaux barèmes instaurés par la loi du 30 juin 1951 loin d'apporter aux instituteurs communaux le reclassement qu'ils attendaient ont provoqué chez eux un sentiment de déception et de découragement.

C'est la raison pour laquelle, dans le cadre de la loi actuelle, et sous réserve de rétablir, dès que les circonstances le permettront, le respect de l'autonomie communale, nous avons l'honneur de déposer la présente proposition de loi.

Celle-ci a un double objet. Elle tend, d'une part, à attribuer à tous les instituteurs un traitement équitable et, d'autre part, à réparer les injustices flagrantes qui résultent pour certains d'entre eux de l'application de la loi du 30 juin 1951.

En résumé, notre proposition prévoit pour l'instituteur :

1° un traitement de base égal aux 64 % de celui du licencié, ce qui représente une des revendications essentielles des membres du personnel enseignant des écoles primaires et gardiennes.

2° une indemnité complémentaire de logement dont le montant est égal à une, deux ou trois augmentations bienales, suivant la population de la Commune.

Est-il besoin de justifier une nouvelle fois cette proposition, qui reproduit partiellement celle que nous avons eu l'honneur de déposer sur le bureau de la Chambre, le 5 juillet 1950 (Doc. Chambre — 80 — 1950)?

La loi du 30 juin 1951 alloue une indemnité de résidence ou de foyer aux instituteurs.

Il est évident que cette indemnité est supprimée par le fait que, dans notre proposition de loi, nous prévoyons que

1° De verhogingscoëfficiënt van de weddeschalen van het bestuurspersoneel is hoger dan die van het onderwijzend personeel.

2° Wat meer in het bijzonder de toestand der schoolhoofden betreft, pasten de grote gemeenten, vóór het inwerkingtreden der wet van 30 Juni 1951, het beginsel toe van de eenvormigheid van de bestuursvergoeding ten einde de verwarring te vermijden welke teweeggebracht wordt, bij de inrichting van het onderwijs, door de verandering van de titularissen van bestuurdersambten.

3° In het raam der nieuwe wet is het slechts mogelijk tot eenvormigheid te komen door de vergoeding te aanvaarden voor de leiding van bijcursussen.

Uit deze vaststellingen vloeit voort, dat de bezoldigingen van het onderwijzend personeel der lagere gemeentescholen « een weddeaanpassing ten achter zijn » op deze van het Rijkspersoneel en van de andere gemeentebeambten, en dat anderzijds de gelijkstelling « op eenzelfde minimum » van de weddeschalen aan de schoolhoofden der grote stadsgemeenten een belangrijk nadeel berokkend heeft.

Het is onnodig alle bewijsvoeringen opnieuw aan te halen welke door de beheerders onzer grote steden aangevoerd worden om de weddeschaal te verantwoorden welke aan de leden van het onderwijzend personeel dient toegekend die de zware taak waarnemen lagere scholen te besturen welke soms even belangrijk zijn als sommige inrichtingen voor middelbaar onderwijs.

Het past er eveneens aan te herinneren, dat de onderwijzer, in de grote steden, op het einde van zijn loopbaan, een bezoldiging had welke overeenstemde met het gemiddelde der bezoldiging van het bureelhoofd en van deze van een onderbureelhoofd. Wat het schoolhoofd betreft, diens bezoldiging was gelijk aan het gemiddelde van deze van het afdelingshoofd en van het bureelhoofd.

Het lijkt geen twijfel dat de nieuwe, door de wet van 30 Juni 1951 ingevoerde weddeschalen, verre van aan de onderwijzers de herklassering te verschaffen welke zij verwachten, bij hen een gevoel van teleurstelling en van moedeloosheid heeft verwekt.

Daarin ligt de reden waarom wij, in het kader van deze wet, en onder voorbehoud, zodra de omstandigheden zulks zullen mogelijk maken, de eerbiediging van het gemeentelijk zelfbeheer te herstellen, de eer hebben dit wetsvoorstel in te dienen.

Dit laatste heeft een tweevoudig doel. Het strekt enerzijds toe aan al de onderwijzers een billijke bezoldiging toe te kennen en, anderzijds, de schreeuwende onrechtvaardigheden uit de weg te ruimen welke de toepassing van de wet van 30 Juni 1951 voor sommige onder hen ten gevolge heeft.

Kortom, ons wetsvoorstel voorziet ten gunste van de onderwijzer :

1° een basiswedde welke overeenstemt met 64 t. h. van die van de licentiaat, hetgeen een der bijzonderste eisen is van de leden van het onderwijzend personeel der lagere scholen en bewaarscholen;

2° een aanvullende huishuurvergoeding, waarvan het bedrag gelijk is aan één, twee of drie tweejaarlijkse verhogingen, volgens de bevolking van de gemeente.

Is er eens te meer een verantwoording nodig voor dit wetsvoorstel, waarvan de inhoud gedeeltelijk dezelfde is als die van het voorstel, dat wij de eer hadden bij de Kamer in te dienen op 5 Juli 1950 (Stuk Kamer, n° 80, 1950)?

Door de wet van 30 Juni 1951 wordt een verblijfs- of haardvergoeding toegekend aan de onderwijzers.

Het ligt voor de hand dat deze vergoeding ingetrokken wordt door het feit dat wij in ons wetsvoorstel bepalen

la commune est tenue de fournir un logement à l'instituteur ou de lui payer une indemnité de logement.

Les chefs d'école, ayant la faculté de choisir entre le logement et l'indemnité compensatoire, doivent conserver dans tous les cas l'entière responsabilité de leur supplément de direction.

Le principe du logement ou de l'indemnité de logement n'est pas une innovation.

La loi du 20 septembre 1884 s'exprimait comme suit :

« L'instituteur a droit, outre son traitement, à un logement ou à une indemnité de logement ».

La loi de 1914 disait :

« Le Conseil Communal fixe le traitement des instituteurs communaux qui comprendra nécessairement les éléments suivants :

- 1) Un traitement de base...
- 2) Une indemnité de résidence fixée comme suit... ».

L'instituteur est un agent communal.

La commune nomme les instituteurs, dirige et surveille l'enseignement primaire et gardien. Ces droits lui imposent le devoir d'intervenir dans le paiement du traitement de l'instituteur dont la plus grande part — est-il nécessaire de le rappeler — est à la charge de l'Etat.

Le nouveau statut pécuniaire des agents de l'Etat a rompu le juste équilibre entre les rémunérations des chefs d'école et des instituteurs communaux et celles des agents administratifs.

L'intérêt général exige que la commune maintienne une relative équitable entre les barèmes de l'enseignement et ceux que le Ministère de l'Intérieur admet pour d'autres agents communaux, en tenant compte des études préparatoires exigées et des responsabilités assumées.

Convaincus qu'il ne nous est pas possible de réaliser notre but, développé dans notre proposition de loi déposée le 5 juillet 1950, nous nous bornons par la présente proposition de loi à présenter une solution équitable aux conclusions éloquentes de la Commission mixte. Il serait regrettable qu'un travail si consciencieux et si impartial ne produise aucune résultat pratique.

La loi organique du 30 juin 1951 fixe le traitement des institutrices gardiennes à 86 % de celui des instituteurs primaires.

On donnera satisfaction à l'une des principales revendications du personnel enseignant en élevant ce pourcentage à 90 %.

Les instituteurs communaux ont été gravement lésés par suite des retards apportés à la revalorisation de leurs traitements. Les pertes subies s'élèvent à plusieurs milliers de francs pour chacun des membres du personnel en activité ou retraité. Les autres agents des services publics ont touché des arriérés plus ou moins importants.

Nous pensons donc que l'équité exige que l'on mette sur le même pied les instituteurs communaux et les fonctionnaires administratifs.

C'est pourquoi nous demandons que les dispositions de notre proposition sortent leurs effets à partir du 1er janvier 1951.

dat de gemeente gehouden is aan de onderwijzer een onderdak te verschaffen of hem een huishuurvergoeding uit te keren.

De schoolhoofden, die het recht hebben te kiezen tussen de woning en de compensatievergoeding, dienen in ieder geval hun bestuursvergoeding in haar geheel te behouden.

Het beginsel van de woning of van de huishuurvergoeding is geen nieuwigheid.

De wet van 20 September 1884 bepaalt wat volgt :

« De onderwijzer heeft, buiten zijn wedde, recht op een woning of op een huishuurvergoeding. »

De wet van 1914 luidde :

« De gemeenteraad stelt de wedde van de gemeente-onderwijzers vast, die noodzakelijk omvat :

- » 1) Een basiswedde...
- » 2) Een verblijfsvergoeding, vastgesteld als volgt... »

De onderwijzer is geen gemeentebeambte.

De gemeente benoemt de onderwijzers, bestuurt en oefent toezicht uit op het onderwijs van de lagere graad en op het bewaarschoolonderwijs. Deze rechten leggen haar de plicht op tussen te komen voor de uitbetaling van de onderwijzerswedde, waarvan het grootste deel — is het nodig er aan te herinneren ? — ten laste valt van de Staat.

Het nieuw geldelijk statuut van het Rijkspersoneel heeft het juist evenwicht tussen de wedden van de schoolhoofden en van de gemeente-onderwijzers en deze van de bestuursbeambten verbroken.

Het algemeen belang eist dat de gemeente een billijke verhouding zou handhaven tussen de weddeschalen voor het onderwijs en deze welke door de Minister van Binnenlandse Zaken voor andere gemeentebeambten, met inachtneming van de vereiste voorbereidende studien en de gedragen verantwoordelijkheden, worden aanvaard.

Daar we er van overtuigd zijn, dat het onmogelijk is het doel te bereiken, dat wij in ons op 5 Juli 1950 ingediend wetsvoorstel hebben uiteengezet, beperken wij ons er toe in dit wetsvoorstel een billijke oplossing voor te stellen voor de veelzeggende besluiten van de Gemengde Commissie. Het ware betreurenswaardig, moest een zo nauwgezet en onpartijdig werk tot geen enkel praktisch resultaat leiden.

Door de organieke wet van 30 Juni 1951 wordt de wedde van de bewaarschoolonderwijzeressen vastgesteld op 86 t.h. van die der lagere onderwijzers.

Voldoening zal worden geschonken aan een van de hoofdeisen van het onderwijzend personeel, door dit percentage te brengen op 90 t. h.

De gemeentelijke onderwijzers werden ernstig benadeeld ingevolge de vertragingen bij de herwaardering van hun wedden. Het aldus geleden verlies bedraagt verscheidene duizenden frank voor elk personeelslid, in werkelijke dienst of in ruste gesteld. De andere leden van het personeel der openbare diensten hebben minder of meer belangrijke achterstallen getrokken.

We zijn dan ook van oordeel dat de billijkheid vereist de gemeentelijke onderwijzers en het administratief personeel op gelijke voet te stellen.

Daarom vragen wij, dat de bepalingen van ons wetsvoorstel uitwerking zouden hebben met ingang van 1 Januari 1951.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Les paragraphes 2 et 3 de l'article 29 repris à l'article 2 de la loi du 30 juin 1951 sont modifiés comme suit :

« Par. 2. — Le traitement proprement dit est fixé comme suit pour tous les instituteurs et institutrices :

- » a) un traitement de base de 64.000 francs;
- » b) 14 augmentations biennales de 4.480 francs.

» Le traitement minimum prévu au littéra a) ci-dessus est attribué à l'agent qui a atteint l'âge de 21 ans.

» L'anniversaire de la naissance qui tombe à une date autre que le 1er du mois est reporté au 1er du mois suivant.

» Le traitement de l'agent âgé de moins de 21 ans est réduit du montant d'une augmentation biennale, soit 4.480 francs.

» Le début de la carrière est fixé au 1er du mois qui suit le 21e anniversaire de la naissance. »

« Par. 3. — Le supplément de direction est fixé comme suit, pour les chefs d'école chargés ou non de la tenue d'une classe :

- a) direction d'une école à classe unique 7.200 francs;
- b) direction d'une école de 2 ou 3 classes 10.800 francs;
- c) direction d'une école de 4 ou 5 classes 14.400 francs;
- d) direction d'une école de 6 ou 7 classes 18.000 francs;
- e) direction d'une école de 8 classes et plus... .. 21.600 francs. »

Art. 2.

L'article 29ter repris à l'article 2 de la loi du 30 juin 1951 est remplacé par les dispositions suivantes :

« Art. 29ter. — Les instituteurs des écoles communales, adoptées et adoptables bénéficient des allocations familiales et de naissance et du pécule de vacances, ainsi que du complément familial de ce pécule, prévus pour le personnel des administrations de l'Etat.

Le Ministre de l'Instruction Publique règle les modalités de l'octroi aux intéressés du pécule de vacances et du complément familial à ce pécule.

En cas de décès d'un instituteur pourvu d'une nomination définitive, ses ayants droit bénéficient de l'indemnité pour frais funéraires prévue pour les agents de l'Etat.

Les instituteurs des écoles adoptables bénéficient, en outre, dans les conditions ci-dessus, des allocations de résidence ou de foyer.

Les instituteurs des écoles communales et des écoles adoptées jouissent gratuitement d'un logement mis à leur disposition par la Commune ou, à défaut de logement, d'une indemnité compensatoire à charge de la Commune, et dont le montant est fixé comme suit :

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Paragrafen 2 en 3 van artikel 29, vermeld in artikel 2 der wet van 30 Juni 1951, worden gewijzigd als volgt :

« Par. 2. — De eigenlijke wedde is vastgesteld als volgt voor alle onderwijzers en onderwijzeressen :

- » a) een basiswedde van 64.000 frank;
- » b) 14 tweejaarlijkse verhogingen van 4.480 frank.

» De in littera a) hiervoren vastgestelde minimumwedde wordt toegekend aan het personeelslid dat de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt.

» De verjaardag die op een andere datum valt dan de 1ste dag van de maand, wordt overgedragen op de 1ste dag van de daaropvolgende maand.

» De wedde van het personeelslid van minder dan 21 jaar wordt verminderd met het bedrag van een tweejaarlijkse verhoging, zegge 4.480 frank.

» De aanvang van de loopbaan wordt vastgesteld op de 1ste dag van de maand, die volgt op de 21ste verjaardag. »

« Par. 3. — De bestuurstoeslag is vastgesteld als volgt, voor de schoolhoofden die al dan niet met het houden van een klasse belast zijn:

- a) leiding van een school met één enkele klasse 7.200 frank
- b) leiding van een school met 2 of 3 klassen 10.800 frank
- c) leiding van een school met 4 of 5 klassen 14.400 frank
- d) leiding van een school met 6 of 7 klassen 18.000 frank
- e) leiding van een school met 8 klassen en meer 21.600 frank

Art. 2.

Artikel 29ter, overgenomen in artikel 2 der wet van 30 Juni 1951, wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Art. 29ter. — De onderwijzers van de gemeentelijke, aangenomen en aanneembare scholen ontvangen, zoals bepaald voor het personeel der Rijksbesturen, de kinder- en geboortebijslag en het vacatiegeld evenals de gezinstoeslag bij dit vacatiegeld.

De Minister van Openbaar Onderwijs regelt de modaliteiten tot verlening aan belanghebbenden van het vacatiegeld en van de gezinstoeslag bij dit vacatiegeld.

Bij het overlijden van een onderwijzer in vaste dienst, genieten zijn rechthebbenden de vergoeding voor begrafeniskosten die voor het Rijkspersoneel bestaat.

De onderwijzers van de aanneembare scholen genieten, bovendien, onder de hogervermelde voorwaarden, het haardgeld of de standplaatstoelage.

De onderwijzers van de gemeentelijke scholen en van de aangenomen scholen bekomen een woning die kosteloos te hunner beschikking wordt gesteld door de Gemeente, of, bij gebreke van een woning, een compensatievergoeding ten laste van de Gemeente, en waarvan het bedrag vastgesteld wordt als volgt :

- a) 4.480 francs, dans les communes de moins de 20.000 habitants.
- b) 8.960 francs, dans les communes de 20.000 à 100.000 habitants.
- c) 13.440 francs, dans les communes de plus de 100.000 habitants.

Dans les communes où il existe un ou plusieurs logements scolaires, l'instituteur ou l'institutrice en chef, l'instituteur ou l'institutrice ont le choix entre le logement et l'indemnité compensatoire.

La Commune peut disposer d'un logement scolaire volontairement inoccupé.

Sur demande du Conseil Communal, le Roi peut, en ce qui concerne l'indemnité compensatoire de logement, classer dans une catégorie supérieure les communes faisant partie d'une agglomération ou se trouvant dans des conditions économiques spéciales.

Dans tous les cas, l'instituteur en chef conserve l'entière responsabilité de la direction.

La classification des communes est déterminée par le chiffre de leur population tel qu'il ressort des résultats du dernier recensement général.

Sont classées dans la catégorie des communes de plus de 100.000 habitants, la Commune d'Ostende ainsi que les communes qui, au point de vue de l'allocation de foyer ou de résidence, sont réputées constituer les agglomérations bruxelloise, anversoise, liégeoise, gantoise et caroloré-gienne.

Lorsque la diminution de la population d'une commune entraîne le classement de cette commune dans une catégorie inférieure, le barème correspondant à cette dernière catégorie est appliqué à partir du 1er du mois suivant la publication des résultats du recensement au *Moniteur Belge*.

Les instituteurs nommés à titre définitif et ceux qui, nommés à titre provisoire ou intérimaire, comptaient à cette date au moins une année de services dans les écoles de la Commune, continuent à bénéficier pendant toute leur carrière du barème antérieurement en vigueur. »

Art. 3.

L'article 4 de la loi du 30 juin 1951 est modifié comme suit :

« Les institutrices gardiennes jouissent d'un traitement égal aux 9/10mes de celui de l'instituteur, dans les conditions prévues aux articles 29, 29bis, 29ter, 29quater, 30 et 31 de la présente loi ».

Art. 4.

Les articles 6 et 9 de la loi du 30 juin 1951 sont abrogés.

Art. 5.

Les rémunérations globales des instituteurs ne peuvent en aucun cas être inférieures à celles dont ils jouissaient au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi par application des dispositions antérieures.

Art. 6.

Par mesure transitoire, le début de la carrière est fixé à l'âge de 19 ans pour les instituteurs nommés à titre

- a) 4.480 frank in de gemeenten met minder dan 20.000 inwoners;
- b) 8.960 frank in de gemeenten met 20.000 tot 100.000 inwoners;
- c) 13.440 frank in de gemeenten met meer dan 100.000 inwoners.

In de gemeenten waar één of meer schoolhuizen bestaan, hebben de hoofdonderwijzer of de hoofdonderwijzeres, de onderwijzer of de onderwijzeres de keus tussen de bewoning en de compensatievergoeding.

De Gemeente kan beschikken over een schoolhuis dat vrijwillig onbezet blijft.

Wat de compenserende huishuurvergoeding betreft, kan de Koning, op verzoek van de Gemeenteraad, de gemeenten die tot een agglomeratie behoren of die zich in bijzondere economische omstandigheden bevinden, in een hogere categorie rangschikken.

In elk geval behoudt de hoofdonderwijzer de volle bestuursvergoeding.

De rangschikking van de gemeenten wordt bepaald naar het cijfer van haar bevolking volgens de uitslagen van de jongste algemene volkstelling.

In de categorie gemeenten met meer dan 100.000 inwoners worden gerangschikt de gemeente Oostende, alsmede de gemeenten die voor de haard- of verblijfsvergoeding geacht worden deel uit te maken van de Brusselse, Antwerpse, Luikse, Gentse agglomeraties en de agglomeratie Charleroi.

Wanneer de vermindering van de bevolking van een gemeente tot gevolg heeft dat bedoelde gemeente gerangschikt wordt in een lagere categorie, wordt de vergoedingsschaal, die met laatstgenoemde categorie overeenstemt, toegepast vanaf de eerste van de maand na de bekendmaking van de uitslagen van de volkstelling in het *Belgisch Staatsblad*.

De vastbenoemde onderwijzers en de voorlopig of als plaatsvervangers benoemde onderwijzers, die op de bedoelde datum ten minste één jaar dienst telden in de scholen van de Gemeente, genieten verder, gedurende gans hun loopbaan, de weddeschaal welke vroeger werd toegepast. »

Art. 3.

Artikel 4 van de wet van 30 Juni 1951 wordt gewijzigd als volgt :

« De bewaarschoolonderwijzeressen genieten een wedde die gelijk is aan 9/10 van de wedde van de onderwijzer, onder de bij artikelen 29, 29bis, 29ter, 29quater, 30 en 31 van deze wet bepaalde voorwaarden. »

Art. 4.

De artikelen 6 en 9 van de wet van 30 Juni 1951 worden ingetrokken.

Art. 5.

De globale wedden der onderwijzers mogen in geen geval lager zijn dan die welke zij genoten bij het inwerkingtreden van deze wet, bij toepassing van de vroegere bepalingen.

Art. 6.

Als overgangsbepaling wordt de aanvang van de loopbaan vastgesteld op de leeftijd van 19 jaar voor de onder-

définitif au 1er janvier 1951 et à l'âge de 18 ans pour les institutrices gardiennes nommées à titre définitif au 1er janvier 1951.

Art. 7.

La présente loi entre en vigueur le 1er janvier 1951.

9 décembre 1952.

wijzers die vast benoemd waren op 1 Januari 1951 en op de leeftijd van 18 jaar voor de bewaarschoolonderwijzers die vast benoemd waren op 1 Januari 1951.

Art. 7.

Deze wet wordt van kracht op 1 Januari 1951.

9 December 1952.

Charles JANSSENS,
M. DESTENAY,
J. VAN DER SCHUEREN,
L. D'HAESELEER,
L. JORIS,
R. LEFEBVRE.
